

Den sorte Dame.

— Roman af —

W. F. Yorkings.

(Kontin.)

Da Rupert forlod Carrisbrooke, fik han af Linda Posten, at hun vilde bringe ham de fornødne Oplysninger næste Dag. Posten var det hans Kist, at de skulde mødes paa Posthuset, dog betante han sig og mente, det var bedre, for ikke at vække Nysgjerrighed hos uafkommande, at vælge en Aftagade i Kyrrerikoven til Stævneplads.

Da Sir Holtrop vaaned, efter at have sovet den sidste Del af Eftermiddagen, hørte hans Karpe Dre straks, at Linda var i Stuen, og han udbro:

„Kog, jeg er helt fælsom til Mode, som maatte der ske noget ublygt betydningsfuldt.“

„Hvad stude der? spurgte Linda.“

„Jeg ved det ikke, jeg har kun den Følelse, som sovede er noget i Luften. Hvad har du taget dig til i Formiddags?“

Den blinde taltale hende nu altid med „du“, naar de ar atene, medens Linda altid sagde „De“ til ham. Hun sovede paa Spørgsmaalet:

„Jeg var inde i Byen, Bedstefader, for at hente Deres Søredrik. Jeg mødte Kaptejn Doreb, og han fulgte mig hjem.“

„Gjorde han det? Ej, det er fælsomt!“

„Ja, Bedstefader, jeg har ogsaa meddelt ham min Hemmelighed, jeg kunde ikke andet. Jeg jagde ham, hvem jeg r.“

„Men ogsaa, at du ingen Besøjer havde? Jeg trænger ikke mere til noget Besøg, thi saa sandt jeg tror paa Himlen, tror jeg ogsaa, at du er min Arabellas Datter. Hvad sagde den unge Doreb?“

„Han var meget overtaftet, og da jeg sagde ham, at alle Besøjerne for min Identitet var i Dufet Haaftshænder, blev han meget urolig, navnlig da han hørte, at De havde overdraget Uretforretningerne til ham, thi Kaptejn tror ikke paa hans Virkelighed. Hr. Doreb vil hjælpe os, og han udbød sig alle fornødne Oplysninger.“

„Hvor kan det være, at han, en fremmed, tager saa levende Del i Sagen?“ spurgte den blinde mistroisk.

„Han betragter mig ikke som en fremmed, fordi han mener, jeg har frelst hans Liv. En Ting lagde han mig varmt paa Hjerte, at tage min Moders Bielsesattest til mig og gemme den godt, da Deres Skrivebord kunde blive gjennemgaaet og udplyndret.“

„Den unge Mand lader ikke til at have særdeles gode Meninger om sine Medmennesker, men maatte han har det dertil. I det mindste er hans Bemærkning med Hensyn til Bielsesattesten vel værd at lægge sig paa Hjerte. Tag den straks ud af mit Skrivebord. Mit Nøgleskæppe maa ligge der paa Toiletletbordet. Det er Nøglen med Grebet som et Kløberblad. Tag Brevene og Bielsesattesten samt din Daabsattest ud og gem selv Papirerne. Du kan skønne heraf, hvor stor Tillid jeg har til dig.“

Linda tog Papirerne ud, stak dem i Lommen, og skrev nogle Notitser op paa en Seddel, for at levere det alt sammen næste Dag til Kaptejn Doreb.

Da hun den følgende Morgen traadte hen til den blinde Seng, fandt hun, at han var paa faldende bleg og indalden og ligesom var bleven mindre. Han saa ti Aar ældre ud.

„Linda“, sagde han, „jeg ved, at det er dig, for du har hendes Stemme og hendes Skridt. Har du hørt Hifthornet sidste Nat?“

„Hifthornet? Hvilket Hifthorn?“ spurgte hun forundret.

„Det, som lyder, naar en Hoirop er Døden nær,“ svarede Dindgen høitdøig.

„Nej, jeg har intet hørt.“

„Det er et usjældigt Tegns. De Gange har jeg hørt det, for min Fader og for min Moder døde, og nu i denne Nat. Jeg tvivler ikke om, at det er mig, det gjælder denne Gang.“

„Det er dog andre Hoirop'er her i Huset,“ svarede Linda da tilde til Mode, „baade Alfred og jeg, hvis Dødel ikke kan regnes med, da han er travrende.“

Den gamle led, som om han ikke havde hørt det, og hvilede sig paa sin Stole.

„Hør! Hør! Det kom en Snøg Lyd fra det vide Sjørne. Jeg rejste mig op i Sengen og lyttede. Da kom det nærmere og nærmere, gik langs med Terrassen og forbi mine Vinduer som et mægtigt Samlingsoraab, som Bajunens Lyd paa Domsmedag.“

„Maatte har det været Stormens Tuden. Den sufer og hviler ganske ublygt omkring Slottets mange Hjørner og Karuapper og færet hylende gennem Kammerne,“ forloste Linda at forklare.

„Stormen? Snif, Snaf!“ udbrod den gamle. Jeg vilde kunne kkele Hifthornets langtrukne Toner gennem den værfte Orkan. Hvem der en Gang har hørt det, glemmer det aldrig i sine Dage. Jeg er blind, men ikke dø, og min Mand er klar og frisk, skjønt Broder og Brodersøner vilde saa folk til at tro det modsatte. Linda, ser du dette tykke Brev her; det bragtes mig i Morges af et Bud og ikke gjennem Postvæsenet. Det kommer fra min Søgsfater og indesholder mit Testamente. Naar Hifthornet har lydt, er det paa Tide, at jeg ordner mine Sager, og jeg vilde ikke finde No i Graaven, dersom jeg havde efterladt dette Testamente. Skaf det straks i Jlden og hold det i Luerne med Jdragentil den mindste Stump af Papiret er forlæret og forvandt til Afte.

Linda adlød og kastede Testamentet ind i det flammende Vaal. Det varede en god Stund, inden de tykke Blade var fuldstændig forbrændte.

Den blinde raabte mistroisk:

„Jeg haaber, at du denne Gang ikke har kluffet mig!“

Hvis du har gjort det, vilde det ene og alene være til din egen Skade.“

„Jeg har gjort, som De har befaleet. Deres Testamente er brændt til Afte.“

„Og dersom du kan berøse din Afkomst, tilhører nu alt dig. Alfreds halvtredstindstyve tusind Pund ere gaaede op i Røg. Hvis Hifthornet har gjældt mig, er der kun et, der gjør mig ondt. For en gammel blind, hjælpeløs Olding kan Livet ikke have stort Værd. Jeg kunde blot ønske at leve saa længe at jeg kunde se dig anerkendt som May Holtrop. May Holtrop, thi du maa bære mit Navn, ikke det uendlandske Navn Delafosse.“

„Jeg haaber, at De vil leve endnu i mange Aar, Bedstefader,“ svarede Linda.

„Jeg tror det ikke, og det er det bedste at forberede dig paa min værdige Død. Nøben Skabet i Væggen der, her er Nøglen. Tag Papirerne ud, Posen med Guldstykkerne og Bantnoterne. Har du nu alt, og Diamantsmykket i Læderskuffen?“

„Ja.“

„Giv mig det, for at jeg kan tælle det alt sammen efter.“

Den gamle robede længe omkring i Bantnoterne og Guldstykkerne. Det lod, som havde han ondt med at stille sig derfra. Endelig sagde han med et dybt Suk:

„Saa, Tag alt dette og forord det vel i dit Værelse. Gjør det hurtigt, inden jeg kommer paa andre Tanker. Jeg har ondt ved at stilles fra mine Penge. Saa, gaa!“ stammede han og sank tilbage paa Puden.

Bant til at adlyde, gjorde hun som han saide. Da hun havde gjemt Statten i sin Stue, vendte hun tilbage til Sygeværelset med Spørgsmaalet:

„Hvad skal jeg gøre med disse Papirer, Bantnoter og Guldstykker?“

„Behold dem. Sy dem ind i dine Klæder. Det bæres mig for, som selv jeg fremlynt nu ved mit Livs Aften og kunde stue ud i Fremtiden. Efter min Død vil der komme en tung, frygtelig tung Tid for dig. Du vil staa venneløs, og ingen vil faste Lid til dine Udsagn i Henseende til din Herkomst. Du vil blive husvild, uden Tag og Hovedet. Men Penge ere en uimodstaaelig Magt. Penge vilde hjælpe dig til din Ret, ville som Herferinde paa Carrisbrooke og haaber jeg — komme til at føre et lykkeligere Liv end jeg. Du maa begive dig til min Søgsfater Hart og meddele ham, hvad du har af Besidsmidler. Rupert Doreb er en ærlig, modig Knap, han vil tage sig af dig, for saa vidt en ung ugift Mand kan tage sig af en ung Piges Sager. — Der der! Hører du? Nu lyder Hifthornet atter!“

Dindgen rejste sig op i sin Seng, og Linda bojede sig angstelig luttende frem over.

„Ja, der løb virkelig, som i det Sjørne, en svag Lyd, der syntes at komme nærmere og omsider blev saa soulmende og mægtig, som lod den under Vinduerne, horefter den forsvandt lige saa langsomt. Det var, som sprængte en Rytter affied og tubede i det drøende Horn.“

„Det var Hifthornet!“ udbrod Holtrop. „Hifthornet! Det er en sælsom Historie med dette Horn! En af mine Søgsfædre lod i en Borgertid en af sine Hornblæsere hænge, og siden forfølger han vor Slægt. I over tre hundrede Aar har han blyst Dødsangsten for enhver Holtrop, og ingen har levet tre Døgn derefter. Nu er det mig, det gjælder! — Jo, jo, Linda, det er mig, spar dine Indvendinger. Du kjender ikke vor Slægts Traditioner! Men ogsaa for dig vil Hornblæsers Værksestraab en Gang lyde.“

XX.

Linda gik endnu en Gang op paa sit Værelse og gjemte Dokumenterne og Guldet i sin Rejsestaske, medens hun lod Bantnoterne og Diamanterne ligge i sit Skrivebord. Dersom begav hun sig ned i Spisestuen for at spise Brostoft med Alfred Holtrop.

Hadde hendes Fætter i de sidste Dage været taas og paa faldende indbefluttet, saa var han det i Dag i endnu højere Grad. Han havde bragt i Erfaring, at et Bud havde bragt et tykt Brev fra Søgsfater Hart til hans Dødel, og han ventede nu at se ham selv eller hans fuldmægtig komme til Slottet.

Nu gjaldt det, ingen Tid at spille. Hans Faders Fraværelse var en gunstig Omstændighed, og jo før han fik „det Stykke Arbejde“, som han kaldte det, fra Haanden, des bedre. Et Brev, som han havde modtaget fra en Klubkammerat, brændte ham i Lommen som Jld. De Efterretninger, som han modtog, drev ham til det yderste, og i sin Fortvilelse og sit Kæseri vilde han have været i Stand til at begaa en hel Række Mord — desuden brændte hans Hjerne som Jld, saa megen Cognac havde han nydt i de sidste Par Dage.

Han stirrede med Had i Blikket paa Linda. Hun var høj og slank og lys, og han spærmede kun for smaa, oppige, brunette Kvinder med sprige, sorte Dine og frie Bevægelser. Men Linda May var i hans Dine en Jolklump. Nu det vilde ikke være længe før han kunde sende hende ud af Huset med en Maanedes Løn i Lommen. Den gamle Leed skulde ogsaa bort, han havde sovet at se forundret paa ham, da han forlangte den anden Flaaske Cognac bragt op paa sit Værelse. Han grublede over den mørke Plan. I Morgen Aften — det vidste han — gif Linda May til Byen, for at høre et Horedrag i Skolen, saa var hun af Vejen.

Om Eftermiddagen brød Linda op for at træffe sammen med Rupert Doreb i Skoven.

En Høfist slængede sig fra Slottet til Bogoden inde i Skoven. Det var en lille Sommerpavillon opsat af Træ og med en stejl Trappe, der førte ind i det indre. Den laa ikke langt fra Landevejen, medens den laa temmelig langt fra Slottet.

Kaptejn Doreb var da ogsaa den første paa Pletten. Han havde allerede spaseret omkring en halv Timers Tid i det snævre Rum, hvor der stod et ormskuffet Bord og et Par gamle Stole, da han saa Pigens slanke Skikkelse nærme sig.

„Jeg kommer sent, ikke sandt?“ raabte Linda ham i Møde. „Bedstefader vil kun tage sin Kraftsuppe af min Haand, derfor kunde jeg ikke komme før.“

„Hvordan har han det?“

„Hans legemlige Tilstand er bedre, men han er bleven betagen af en fælsom ublygtlig Horestilling — han tror, at han snart skal dø.“

„Hvorfor det?“

„Han har hørt Hifthornet, som han kalder det. Jeg er ikke overtroisk, men Bedstefader paaastaar, at dette Horn lader sig høre hver Gang en af vor Familie skal til at dø,“ fortalte Linda rødmende.

„Saa han ikke lidt i Barndom allerede?“

„Nej, han er aandelig frisk og træffer sine Anordninger med roligt Overlæg. Han gav mig ikke alene min Moders Bielsesattest og Brev samt min Døbeatst, men befalede mig ogsaa at tage hans Værdipapirer, Smykker, Guld og Bantnoter, en hel Sæt fuld, i Horevaring. Han paabød mig at tage det alt sammen med ind i mit Værelse og gemme det der. Bedstefader paaastaar ogsaa, at han kan se ind i Fremtiden, og at der forestaar mig en meget tung Tid, naar han er død.“

„De tror da vel ikke paa Hifthornet og den Slags Ting, og tror dog vel ikke, at han nu skal dø?“ spurgte Rupert utaalmodig.

„Jo, jeg tror derpaa, for jeg har selv hørt Hifthornet.“

„Det har sandsynligvis været en af Tjenestefolkene, der har tude i et Kor.“

Linda svarede kun med en Hovedrysten. Doreb vedblev:

„Men nu til vore Sager! Har De bragt de fornødne Oplysninger med?“

„Her ere de,“ sagde Linda og rakte ham Notitserne i en Konkolut. „Her er min Døbeatst, lydende paa Navnet May Delafosse. Det er underligt, at Horen Myr dog har ladet mig beholde et af mine retmæssige Raane. Det er meget venligt af Dem, at De vil befatte Dem med mine Sager. Des værre maa vi dog handle bag Dødel Haaft Hø.“

Her afbrød Linda pludselig sin Tale, forundret over at se et stort og stærkt bygget Kvindfolk gaa forbi Bogodens Vinduer.

Et Øjeblik efter kom denne Person op ad Trapperne og traadte ind i Pavillonen. Hun havde en sort Kjøle paa Krave og Muffe af graat Feltsvært, og en sort Hat med kort, høit Slør. Hun lod til at være mellem fem og tredive og sprættede Aar gammel, hendes brændende sorte Dine var overstykkede af brede mørke Bryn, og hendes Bandedhaar var saa lange, at de næsten dækkede hele Panden. Ansigtet var uskønt, simpelt og der laa et Udtryk af saa giftig Ondskab paa dette libet tiltalende Ansigt, at Linda uvilkaarlig traadte et Skridt tilbage.

„Ho, ho! De stammede Dem vel for at se mig ind i Ansigtet!“ raabte Kvindfolket med strigende Stemme. „Det er netie Ting, man opbager. Jeg er fulgt efter ham fra Byen, for at komme efter hans Historier! Na, Doreb, hvad har du at sige til din Udblygdning?“

Linda Blik vendte sig hurtigt og forstrækket til den saaledes adspurgte.

Rupert stod og støttede sig med begge Hænder til Bordet og stirrede maalløs paa den talende. Dybe Furer havde gravet sig ind i hans Banded og omkring hans Mund, og hans smukke Ansigt syntes pludselig at være blevet gammelt. Hvad var det, der havde fremkaldt en saa mægtig Forvandsling?

„Hvem — hvem er denne Person?“ spurgte Linda sagte.

„Hvem jeg er?“ afbrød den fremmede hende barsk. „Et net Spørgsmaal! En Person? De, Horen, De er en Person! Jeg vil vise Dem, hvem jeg er! Jeg taaler ingen Kjerresterier med min Mand! Jeg er Kaptejn Dorebs Hustru! Se saa, nu ved De, hvem jeg er!“ Og med Albuen støttet paa Bordet saa hun paa Linda med et ubfordrende triumferende Blik. Dersom vendte hun sig atter til den tavse Mand med et spottende Smil. „Na, min rare Dreng, det lader ikke til, at du er synderlig glad ved at gjense din trofaste Hustru, som du troede tusinde Mile borte?“ Og idet hun slog Takt med Næverne paa Bordet istemmede hun en Gadeviser, Kvindemennesket havde aabenbart nydt for meget af vaade Varer.

„Hvorledes kommer du her til?“ afbrød Doreb Sagen med hæs Stemme.

„Kjære Mand, du havde vel tænkt, at du aldrig skulde se mig mere? Der tog du fejl! Na, du er vel for faret vild paa Livets Vej!“

„Og dit Løfte?“ spurgte han strengt.

„Fyt! Hvad er et Løfte?“ svarede hun og slog Knibs med Fingrene.

„Og dersom jeg nu ikke betaler dig den Arpenge, som jeg har sat ud til dig?“

„Saa gaar jeg sporensregts hen til din Fader og foreskifter mig som hans Arvings Hustru. Saa vil jeg komme til at bære Diamanter og kjøre i Vogn sammen med din rødhærede Stifmoder og hendes citrongule Søster. Hold kun op med Betalingen, intet er mig kjerere, saa kommer jeg til at indtage den Stilling, som tilkommer mig! Se her!“ Og leende kastede hun et Par Guldstykker hen paa Bordet. „Saa kan du se, at det er mig, som du eller den gamle, lige meget hoem, maa hjælpe lidt paa den.“

Linda stirrede med stum Forsædelse fra den blege, fornemt ubsende Mand, til dette simple drukkne, skjændende Kvindemenneske, der var betydelig ældre end han og kaldte sig hans Hustru.

„Hvordan kom du til England?“ spurgte Kaptejn Doreb endnu en Gang.

„Over Vandet — anden Klasse — fem og tolv Pund. Saa har jeg holdt mig lystig et Par Dage med Rejsefælle-rater i London, og nu har jeg oplyst min dyrebare Egteskælle, min elskede Rupert!“

„Hvorfor kom du til England?“

„Jeg var kjed af Raipur. Moder og Søstre begyndte

at skjændes med mig — med mig, som de have levet af! Har du kjendt saa galt! En Dag, da de var borte, løb jeg væk og kjørte samme Nat til Bombay. De ere naturligvis lyndede vrede!“ lo Rupert Dorebs Hustru velbehagelig. „Jeg holdt ikke af at være i Raipur, fordi man ikke behandlede mig efter Fortjeneste. Officererne saa slet ikke til mig, skjønt jeg var en Officersfrue. De civile Embedsmænd var ikke et Haar bedre, og med Jernbanebetjentene, Kjøbmænd og Missionærer, folk, der staa saa dybt under mig, kan jeg dog ikke omgaaes. Jeg har forladt Raipur, fordi man der ikke behandlede mig som en Dame. Se saa!“

„Og hvad agter du at gjøre, nu du er her?“ spurgte Rupert todt.

„Jeg agter at leve hos dig som din Hustru, dit Hjertes adbaarne.“

„Nej, jeg takker — du ved ogsaa nok, at jeg tusinde Gange hellere vilde styde mig! Du maa trække dig tilbage i al Stilhed, men du faar ikke en Stilling mere af mig. Dersom du gaar til Fader, siger jeg ham alt, lægger hele denne Sag i hans Haand og forlader England!“ Du vil saa nok erfare, hvordan Fader vil behandle dig!“

„Du er en elendig Karl, at tale saaledes til din ægteviede Hustru, og den unge Dame der vil sige det samme. Der er bedre og fornemmere Mænd end du, der har taget en Pige af Folket som kvind til Hustru.“

„Det er ikke det, det er ikke din Fødsel, der staa imellem os. Det er dit simple Væsen, dine lave Tilbøjeligheder, Snavset, horegjennem du slæber mit Navn, det er det, som stiller os! Da du — den sidste Scene — grædende og tryglende for en Gd for forladt Raipur, at du aldrig mere vilde krydse min Vej, betalte jeg atter din Gjæld og tilskrev dig en Arpenge paa 400 Pund, to Tredele af min egen Gage, og nu, ikke et halvt Aar efter, ere Anger og Gd saa fuldstændig glente, at du følger efter mig til England!“

„Jeg vil tale med din Fader, han vil skaffe mig min Ret!“ udbrod hun med en hylkerisk Hullen.

„Naar jeg har sagt ham alt, vil han ikke engang laane dig Tre,“ svarede Rupert fast.

Hans Hustru laante ham et rasende Blik. „En af Gartnerne kommer op ad Aalen her forbi!“ udbrod Linda, for hoem denne Scene var meget pinlig.

„Det er vel bedst, jeg gaar min Vej,“ mente Fru Doreb og rejste sig mofjommelig fra sin Stole. „Glem ikke, Rupert, at jeg ikke har Penge nok til at betale min Fortæring.“

„Hvor bor du?“ spurgte den ulykkelige Mand noget kort.

„Nede i Landsbyen i „den røde Ko.““

„Du skal høre fra mig i Morgen.“

„Godt. Men før mig nu ikke bag Lyset.“

„Nej.“

„Farvel!“

Rupert Dorebs Hustru tog sin Muffe, forlod Bogoden og gik med usikre Skridt ned ad Trappen. Hendes ulykkelige Mand forholdt sig taus en Stund. Linda vovede ikke at se paa ham. Det forekom hende saa forfærdeligt, at hun havde været Vidne til hans Udmagelse.

„Enhver har Skelettet i Huset skjult et eller andet Sted, De har lige set mit,“ begyndte Kaptejn endelig, idet han dermed vilde antyde at ethvert Menneske havde en eller anden Hemmelighed i sit Liv.

„Hun ser just ikke ud som et Skelet,“ svarede Linda lidt plumpt og med Hentydning til Fru Dorebs fylbig Skikkelse.

„Det forundrer mig, at De kan spørge over noget, som før mig er værre end Døden.“

„Jeg tænker som saa, at De frivillig har giftet Dem med denne Person?“

„Paa en vis Maade. Jeg er i Besiddelse af Deres Hemmelighed, og De, De alene i hele Landet, skal nu ogsaa vide min. Jeg vil fortælle Dem min Historie, medens jeg ledsager Dem hjem.“

XXI.

„De kan maasse næppe tænke Dem, at jeg er, eller i det mindste en Gang var et meget spagt Menneske,“ begyndte Kaptejn, idet han svippede med Stokken efter Træernes bladløse Grene, mens han gik ved Siden af Linda gennem Skoven, „svag og let at rive med som et Halmstraa for Strømmen, eller som man siger i Indien, som en Bomuldsstok for Vinden?“

„Nej, det tænkte jeg ikke,“ svarede Linda med et undseligt Sidelik paa paa hans skarpt staaende Profil.

„Nu, da jeg er tredive Aar, er jeg ganske vist ogsaa anderledes end den Gang, jeg var tyve. Den Gang var jeg en af de letindblygte Galminge, som nogen Sinde har haaret en guldbinoret Frakke og Sporer. Allerede meget tidlig fik jeg mit Officerspatent ved Dronningens Dragoner, et af de mest glimrende Regimente, men den Gang stationeret i en affides liggende Bjergegn i Centralindien. Naar vi var færdige med at eksercere, havde vi intet andet at bestille end drive, ryge, drikke, spille Billard og Jernbold. Der var tre Kvindere paa Stationen, to var saa gamle, at de begge kunde have været min Moder og den tredje var omtrent fort.

Det var over et Aar siden, jeg havde talt med noget kvindeligt Væsen, thi der var intet i flere hundrede Miles Omtredt.

En Skøn Dag organiserede jeg et lille Selskab til en Tigerjagt, der skulde være i flere Maaneder. Det var den bedste Gyn for en Tigerjagt i hele Indien; skjønt jeg var i Haandteringen neblagde jeg dog flere af disse Dyr. Jeg var den hundfærdigste i hele Selskabet og flere Gange paa Nippet til at kamme galt afsted; men jeg blev ikke kloget for det.

Vi havde opslaaet vore Telte i Nærheden af Kotai, hvor vi hørte, at en Tiger huserede, der allerede havde sønderrevet flere Mennesker, og paa hvis Hoved Regjeringen havde sat en Præmie.“